

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci **žalobců: a) M. Y. S.**, nar. „X“, **b) S. S.**, nar. „X“, **c) nezl. S. S.**, nar. „X“ (původně uvedeno nar. „X“), **d) U. S.**, nar. „X“, všichni státní příslušnost Afgánistán, všichni umístění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, PSČ 294 21, všech zastoupených Mgr. Tomaszem Heczkiem, advokátem, Holandská 1, 639 00 Brno, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 14. 6. 2016, č. j. **KRPU-109922-29/ČJ-2016-040022-SV-CV**; ze dne 14. 6. 2016, č. j. **KRPU-109833-23/ČJ-2016-040022-SV-CV** a ze dne 14. 6. 2016, č. j. **KRPU-109878-24/ČJ-2016-040022-SV-CV**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 6. 2016, č. j. **KRPU-109922-29/ČJ-2016-040022-SV-CV se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se vrací **žalované k dalšímu řízení.**
- II. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 6. 2016, č. j. **KRPU-109833-23/ČJ-2016-040022-SV-CV se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se vrací **žalované k dalšímu řízení.**
- III. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 6. 2016, č. j. **KRPU-109878-24/ČJ-2016-040022-SV-CV se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se vrací **žalované k dalšímu řízení.**
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22.240,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se společnou žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. KRPU-109922-29/ČJ-2016-040022-SV-CV, č. j. KRPU-109833-23/ČJ-2016-040022-SV-CV a č. j. KRPU-109878-24/ČJ-2016-040022-SV-CV (dále jen „napadená rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobců a), b), d) ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o 57 dnů, a to za účelem jejich předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“). Příslušným státem pro předání cizince ve smyslu uvedeného nařízení je Maďarsko.

Žalobci zejména namítali nezákonnost napadených rozhodnutí z důvodu překročení lhůty šesti týdnů uvedené v čl. 28 odst. 2 a 3 nařízení Dublin III. Poukázali na to, že rozhodnutími žalované (ze dne 20. 5. 2016, č. j. KRPU-109922-12/ČJ-2016-040022-SV-CV, ze dne 31. 5. 2016, č. j. KRPU-109922-24/ČJ-2016-040022-SV-CV, ze dne 20. 5. 2016, č. j. KRPU-109833-14/ČJ-2016-040022-SV-CV a ze dne 20. 5. 2016, č. j. KRPU-109878-15/ČJ-2016-040022-SV-CV) byli žalobci a), b), d) zajištěni za účelem jejich předání podle nařízení Dublin III, s tím, že doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, shodně na 30 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody, tj. od 20. 5. 2016 [pozn. soudu - nezl. žalobce c), který původně uváděl jiné datum narození, dle kterého byl považován za zletilého, byl propuštěn ze ZZC, následně umístěn s bratry jako ubytovaný cizinec a je účastníkem řízení o zajištění a prodloužení doby zajištění žalobce a)]. Žalobci poukázali na to, že žalovaná mohla zajistit žalobce na 6 týdnů od podání žádosti o přijetí, tj. do 18. 7. 2016, resp. max. do doby transferu žalobců, který musí být realizován nejpozději do 1. 8. 2016 v případě, kdy nejpozději 20. 6. 2016 nastal implicitní souhlas s přijetím žalobců zpět do Maďarska (i pokud by maďarské orgány odpověděly až poslední den dvoutýdenní lhůty). K tomu žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32, v němž tento dospěl k závěru, že „podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. (...) Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).“

Ve druhém žalobním bodě žalobci zpochybnili samotnou přípustnost zajištění žalobců z hlediska účelu - jejich předání do Maďarska, které je podle nich nepřípustné, neboť Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Žalobci uvedli, že v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (shodně jako žalobci), které dle nařízení vlády Maďarské republiky č. 191/2015 Maďarsko pokládá za bezpečnou zemi, jsou jejich žádosti na

základě uvedeného nařízení odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřipustné. Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třídní lhůtě, přičemž podání žaloby proti zamítavému rozhodnutí není zákonem přiznán odkladný účinek (žalobci zde odkázali na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/07, ze dne 25. 5. 2008 a nález sp. zn. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) I.M. v. Francie č. 9152/09, ze dne 2. 2. 2012). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Žalobci poukázali na zprávu UNHCR z roku 2012, dle které není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi. Žalobci rovněž poukázali na hodnotící zprávu UNHCR z května 2016, která kriticky hodnotí zavedení národního seznamu třetích bezpečných zemí, do kterého Maďarsko zahrnuje mimo jiné i Makedonii a Srbsko, neboť dle názoru UNHCR nejde o bezpečné země, když neplní své povinnosti týkající se poskytování ochrany uprchlíkům a poukazuje na vysoký počet osob zbavených osobní svobody během čekání na deportaci do Srbska. Žalobci vytkli žalované, že se nezabývala otázkou systémových nedostatků azylových řízení v Maďarsku. Žalobci přitom argumentovali tím, že již několik států pozastavilo dublinské transfery do Maďarska, a to buď v jednotlivých případech (např. Belgie, Rakousko, Švýcarsko, Nizozemsko, Německo), nebo obecně (např. Dánsko, Švýcarsko, Švédsko, Finsko) a odkázali na dokument ECRE z ledna 2016 zabývající se judikaturou členských států, na základě které bylo zabráněno v předání žadatelů o azyl zpět do Maďarska. Žalobci rovněž poukázali na to, že i mezinárodní nevládní organizace Amnesty International, European Council on Refugees and Exiles a Human Rights Watch vyzvaly členské státy EU, aby se zdržely navracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska na základě dublinského nařízení a vyjádřili přesvědčení, že tyto skutečnosti musí být žalované z její úřední činnosti známy, nebo jí být známy měly.

Dle žalobců nelze z uvedených důvodů Maďarsko považovat za bezpečný stát, který by byl odpovědný za posouzení azylové žádosti žalobců v souladu s nařízením Dublin III, protože nelze ani uvažovat o jejich zajištění za účelem předání do Maďarska a napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Žalobci namítali, že žalovaná ve svých rozhodnutích správně neposoudila možnost, resp. nemožnost předání žalobců do Maďarska, resp. se touto otázkou vůbec nezabývala, čímž porušila ust. § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť závěr o neexistenci překážek realizace předání řádně nezdůvodnila.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Poukázala na to, že její postup byl v souladu se zákonem a nařízením Dublin III. S ohledem na zjištění, že žalobci - žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, nesetrvávali na území Maďarska do konečného rozhodnutí o jejich žádostech a odtud vycestovali do cílové země, kterou dle jejich vlastního vyjádření bylo Německo, nezbylo žalované, než tyto zajistit podle § 129 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 nařízení Dublin III. Dále uvedla, že žádost o přijetí žalobců zpět do Maďarska byla OAMP MV ČR odeslána dne 6. 6. 2016 a tomuto svědčí lhůta 14 dnů počínaje od doručení žádosti, nikoliv od jejího odeslání. Žalovaná vyjádřila názor, že byla dodržena lhůta jednoho měsíce dle čl. 28 nařízení Dublin III, protože bylo možno přistoupit k prodloužení zajištění. Žalovaná rovněž uvedla, že z nařízení Dublin III vyplývá lhůta 6 týdnů od odpovědi požádaného členského státu, resp. od uplynutí lhůty 14 dnů od

doručení žádosti o přijetí zpět. S poukazem na to, že v době prodloužení doby zajištění nebylo žalované známo, zda a kdy byla žádost maďarské straně doručena a nebylo známo, zda žalobci podají opravný prostředek s žádostí o odkladný účinek, nebylo možno stanovit délku doby zajištění jinak, než jak je uvedeno v napadených rozhodnutích.

Žalovaná poukázala na to, že možností realizace předání žalobců do Maďarska se podrobně zabývala již v předchozích rozhodnutích o zajištění. Ve vztahu k námitkám týkajícím se azylového řízení v Maďarsku a otázky materiálního zázemí azylantů v Maďarsku žalovaná odkázala na své vyjádření k žalobě proti rozhodnutím o zajištění vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 41 A 1/2016. Žalovaná konstatovala, že jí nejsou známy žádné kroky ze strany příslušného orgánu ČR (MV ČR, Odbor azylové a migrační politiky), které by svědčily o pozastavení realizace transferů cizinců z ČR do Maďarska na základě nařízení Dublin III a o ničem takovém nesvědčí ani postup tohoto správního orgánu ve věci žalobců.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobci nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci (stejně jako ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 41 A 1/2016) vycházel z toho, že každý z žalobců žalobou napadá jen rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla o jeho zajištění, resp. rozhodnutí, jehož adresátem (účastníkem řízení, v němž bylo vydáno) tento žalobce byl. Tento závěr soudu vyplývá ze skutečnosti, že žalobci [vyjma nezl. žalobce c), který byl účastníkem řízení zahájeného rozhodnutím žalované ze dne 31. 5. 2016] nebyli sobě navzájem účastníky řízení o zajištění, v rámci žalobních námitek ani netvrdí, že těmito být měli resp., že byli tímto postupem správního orgánu přímo zkráceni na právech, která jim přísluší, a to způsobem, majícím za následek nezákonné rozhodnutí. Podání jedné (společné) žaloby vyplývá ze shodných žalobních námitek, což odpovídá shodnému skutkovému stavu a shodných odůvodnění jednotlivých rozhodnutí žalované. Soud při posouzení jednotlivých společně projednávaných věcí vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správních spisech žalované, které měl soud při svém rozhodování k dispozici a z nichž vycházel. Z těchto spisů především vyplývá, že podle oznámení Ministerstva vnitra o průběhu řízení podle nařízení

Dublin III ze dne 6. 6. 2016 a 16. 6. 2016 byla dne 6. 6. 2016 odeslána žádost o přijetí zpět na základě EURODAC hitu do Maďarska, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena do 20. 6. 2016.

Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Nejvyšší správní soud již rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, č. 3044/2014 Sb. NSS (toto a ostatní níže uvedená rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že samotné stanovení doby zajištění nad maximální hranici dovolenou zákonem způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí. Výslovně přitom uvedl, že „otázka, zda byl stěžovatel [...] fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak, i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“ Je přitom zřejmé, že hranici nestanoví pouze zákon o pobytu cizinců, když nařízení Dublin III má v souladu s ustanovením čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie obecnou působnost a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Stanoví-li tedy toto nařízení maximální možnou délku zajištění, musí ji správní orgán ve svém rozhodnutí respektovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32).

Nejvyšší správní soud právě ve shora uvedeném v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32, jednoznačně dovodil, že (zvýraznění přidáno zdejším soudem) „nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění

určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. Kupříkladu, požádal-li by správní orgán o převzetí cizince již po dvou týdnech (nikoliv po měsíci), mohla by šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění uplynout daleko dříve, než činí součet lhůt jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu těchto lhůt by tak umožňovalo omezení osobní svobody cizince přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. (...) Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění. Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III).

Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).“

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu při prodloužení doby zajištění cizince, v jehož případě bylo zahájeno řízení o předání do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, tak musí být dodržena maximální šestitýdenní lhůta, která plyne od „implicitního či explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět“. To plyne i ze systematického výkladu výše citovaného ustanovení nařízení Dublin III, neboť toto hned následující větou stanoví následky překročení šestitýdenní lhůty tak, že osoba při jejím překročení již nesmí být dále zajištěna. Při stanovení okamžiku, od kterého se počítá lhůta šesti týdnů v případě, že se příslušný členský stát ve lhůtě dvou týdnů od obdržení žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět explicitně nevyjádří, je třeba vycházet z pravidla pro počítání lhůt obsaženého v čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III, podle kterého „lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá.“

Z uvedeného vyplývá, že počátek dvoutýdenní lhůty podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III je vymezen okamžikem explicitního či implicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince členským státem. Od následujícího dne, dle citovaných pravidel pro počítání lhůt, již počíná běžet šestitýdenní lhůta pro realizaci předání cizince zpět podle citovaného nařízení. Soud v této věci poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 – 26, podle něhož (srov. body odůvodnění 34, 35) souhlas s přijetím cizince zpět na území příslušného členského státu je třeba počítat ode dne, kterým skončila dvoutýdenní lhůta k odpovědi. Soud tedy v situaci, kdy žádost o přijetí

žalobců zpět byla odeslána a jak vyplývá z ministerstvem stanovené lhůty pro odpověď, byla i přijata dne 6. 6. 2016, dovodil, že dvoutýdenní lhůta, v níž Maďarsko mohlo projevit svůj explicitní souhlas či nesouhlas s přijetím žalobců zpět, skončila v pondělí 20. 6. 2016 (jak byla žalovaná opakovaně informována Ministerstvem vnitra). S posledním okamžikem označeného dne je tedy třeba spojovat i nástup domněnky implicitního souhlasu s přijetím žalobců zpět do Maďarska.

S ohledem na výše citované judikatorní závěry byla žalovaná za této situace oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění žalobců ve smyslu ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III v maximální hranici šesti týdnů ode dne, od něhož se má za to, že Maďarsko vyslovilo souhlas s přijetím žalobců zpět, tzn. od 20. 6. 2016. Doba trvání zajištění proto mohla být stanovena pouze do 1. 8. 2016.

V posuzované věci žalovaná žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle nařízení Dublin III rozhodnutími ze dne 20. 5. 2016, č. KRPU-109922-12/ČJ-2016-040022-SV-CV, ze dne 31. 5. 2016, č. j. KRPU-109922-24/ČJ-2016-040022-SV-CV, ze dne 20. 5. 2016, č. j. KRPU-109833-14/ČJ-2016-040022-SV-CV a ze dne 20. 5. 2016, č. j. KRPU-109878-15/ČJ-2016-040022-SV-CV) byli žalobci a), b), d) zajištěni za účelem jejich předání podle nařízení Dublin III, s tím, že doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, shodně na 30 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody, tj. od 20. 5. 2016, tato doba tak počala běžet dne 20. 5. 2016 a uplynula dne 18. 6. 2016. Dne 14. 6. 2016 žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění stěžovatele o 57 dnů, tato doba tak počala běžet dne 19. 6. 2016 a uplyne dne 14. 8. 2016. Naproti tomu šestitýdenní lhůta k uskutečnění předání začala běžet dne 20. 6. 2016 a uplyne dne 1. 8. 2016. Z uvedeného je zřejmé, že šestitýdenní lhůta k uskutečnění předání žalobců stanovená v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III byla přezkoumávanými rozhodnutími žalované překročena. Soud proto přisvědčil námitce žalobců, že žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění na delší dobu, než umožňují právní předpisy. Napadená rozhodnutí žalované jsou proto nezákonná ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., a bylo nutno je zrušit, jak je uvedeno ve výroku I. až III. tohoto rozsudku. Soud současně vyslovil, že se věci vracejí žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pro úplnost soud dodává, že ostatními námitkami žalobců se nezabýval, neboť vzhledem ke shledané nezákonnosti napadených rozhodnutí spočívající v důvodnosti prvního žalobního bodu toto shledal nadbytečným.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto mají vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v nákladech právního zastoupení v celkové výši 22.240,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), přičemž podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu platí, že jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. V daném případě se jednalo o odměnu advokáta, Mgr. Tomasze Heczka ve výši 19.840,- Kč, za zastupování čtyř žalobců ve společném řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby u každého žalobce [převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d)

advokátního tarifu], tj. 4 x (2 x 0,8 x 3.100,-Kč); a dále o náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu ve výši 2.400,- Kč (4 x 2 x 300,- Kč). Vzhledem k tomu, že žalobci, resp. jejich zástupce netvrdili ani nedoložili příslušným osvědčením, že zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, soud zvýšení náhrady o částku odpovídající příslušné výši daně z přidané hodnoty žalobcům nepřiznal. V této souvislosti soud uvádí, že nemá povinnost tuto skutečnost zjišťovat nebo ověřovat z úřední povinnosti. Nepředložení osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty jde k tíži účastníka řízení. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. července 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová